

UPPVIDINGE FÅGELKLUBB

informerar

Ansvarig utgivare och redaktör: Rolf Lilja

Hemsida: www.uppvidingefagel.se

E-post: uppvidingefagel@gmail.com

Klubbtidningen utkommer med två nummer per år. Den finns även att läsa på hemsidan under fliken Arkivet - Klubbtidningen

Hösten/Vintern 2018

Bidrag till tidningen skickas per E-post eller brev till Rolf Lilja, Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

Nästa nummer kommer ut våren 2019

Jägaren och fåglarna i vårt län (del 2)

Här följer andra delen ur en berättelse av Erik Kjellson, Hovmantorp publicerad i mitten av 60-talet i Svenska Jägareförbundets årsbok. Berättelsen ger en översikt av hur fågellivet, sett ur hans synvinkel, såg ut från 30-talet fram till 60-talet.

Kommer så turen till dagrovfåglarna. Av falkarna ha vi här häckande tornfalk och lärfalk och som tillfälliga gäster stenfalk och någon sällsynt gång pilgrimsfalk. En eller annan kungsörn ses här vintertid och fiskgjusen blir alltmer vanlig. Av vråkarna häckar här ormvråk allmänt och bivråk alltmer sparsamt. Fjällvråken och den ormvråken närstående ryska vråken ses här någon gång vintertid. Något enstaka par av glada kanske vi ännu ha i länet. Hon är i starkt avtagande, men bara för 40 år sedan såg jag henne ofta.

Bruna och blå kärrhökarna äro sällsynta gäster. Båda äro emellertid av mig sedda här. Den bruna ökar så smått.

För så gott som alla arter av dagrovfåglar gäller, att honan är större än hanen, och särskilt markerat är detta förhållande beträffande sparvhök och duvhök, som vi ju trots allt ha rätt gott om.

Nästan alla dagrovfåglar äro numera totalfredade. Undantag från denna regel gäller blott sparvhök, duvhök, fjällvråk och ormvråk.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING	SIDA
<i>Jägaren och fåglarna i vårt län (del 2)</i>	1
<i>Sädesärlans ankomst till södra delarna av Sverige</i>	5
<i>Vilken fågel?</i>	8
<i>Fågelbordets största frågetecken</i>	10
<i>Exkursionsrapporter 2018</i>	
<i>Kvällsbesök vid Kullamossen och Drevsjön</i>	12
<i>Fågelskådningens dygn</i>	12
<i>Naturnatt i Höneström</i>	13
<i>Vandring i länets största naturreservat</i>	14
<i>Från styrelsen</i>	15
<i>Kontakt- och adressuppgifter till styrelsen</i>	16
<i>Nytryck av klubbmärket</i>	16

Det kan därför vara på plats att här något tala om, hur man skiljer de olika arterna åt, och särskilt om hur man skall känna igen de för jakt tillåtna. Givetvis erbjuder detta inga större svårigheter, då man har fågeln i handen. Ej lika lätt är det, att på längre håll och i flykten kunna känna igen dem. Man har då att döma efter storlek och form, uppehållsplat, jaktmetod och flyktsätt.

Tornfalken uppehåller sig över öppen mark, särskilt beteshagar och fält. Han tar ej sitt byte i flykten utan på marken. Det utgöres av stora insekter, ödlor, smågnagare och någon gång en fågelunge. Han jagar över fälten, ej högt, stannar ofta på samma punkt i luften med flaxande vingar (ryttlar), sänker sig och ryttlar igen, slår ner eller fortsätter, ryttlar snart åter. På nära håll ser man

Havsörn, en art som idag ses i hela länet men som inte omnämns i artikeln. Foto: Rolf Lilja

Lärkfalken uppehåller sig vid öppen mark och särskilt sjöstränder. Han är en typisk representant för falkarna, tar alltid sitt byte i flykten och är vår snabbaste rovfågel, som ej sällan tar svalor och t.o.m. jagar tornsvalor. Sommartid tar han även stora insekter och särskilt sländor. Hans vingar äro mycket spetsiga och långa – nå hoplagda till stjärtspetsen – och deras ytterdelar under flykten snett bakåtriktade. På nära håll syns färgerna, ovan nästan svart, under ljus med rostbrunt baktill hos de gamla. Ljusa kinder och svarta polisonger.

den brunröda färgen, som i solsken lyser skarpt.

Sparvhöken visar sig sällan högt annat än vid längre förflyttning, då ofta förföljd av svalor och kråkor. Då han jagar följer han buskridåer och tätningar, tar betäckning bakom häckar, hus, svänger omkring en dunge. Hinner en sparv eller trast kasta sig in i en tät buske, snor han runt denna, ofta flera varv, för att skrämman ut fågeln. Hela tiden måttar och slår han med benet eller foten, med dess enormt långa mellantå och klo. Ett

aldrig så litet ”napp” och fågeln är förlorad. – Jag satt en gång nära ett torp i en av grangrenar gjord koja och väntade en duvhök tillbaka till det slagna bytet, en tamhöna. En koltrast kom infarande och gömde sig under mina korslagda ben. Den efterföljande sparvhöken snodde runt kojan ett par varv och slog så ”paff” till i kojans vägg i höjd med mitt ansikte.

Jag satt orörlig, röken från min cigarett silade sakta ut mellan grenarna. I blinken var höken sin kos. Måtte inte gillat Virginiatobak.

– Sparvhöken har relativt korta, ej så spetsiga vingar och lång stjärt. Flyger med hastiga vingslag, seglar ett kort stycke och klipper så på igen.

Vråkarna väljer alla öppen terräng, seglar ofta i spiral, ormvråken med jamn lätelse. Vingslagen är långsammare och flykten mjukare än hökens. De verkar trögare. Ormvråken sitter gärna spanande på en stör eller utskjutande gren, bivråken gärna på marken. Vingarna är stora och breda, hos bivråken särskilt långa, och hållas rakt ut. Fjällvråkens vingar är undertill ljusa med en stor mörk fläck i vingbukten, och mer än halva stjärten är vit. Ormvråkens stjärt är kort och bred.

Kärrhökarna har långa, rakt ut hållna vingar, smärt kropp och gärna något utbredd stjärt. De flyger ej så målmedvetet, snarare oregelbundet och ibland

vinglande. Deras rätt iögonfallande färger syns ju på närmare håll.

Duvhöken hör visserligen mer än sparvhöken egentliga skogen till, men han undviker inte öppnare mark. Man kan någon gång få se honom seglande högt

Bivråk, en av länets vråkar. Foto: Thomas Hultquist

uppe, då och då tagande några hastiga vingslag. Då han jagar, flyger han emellertid lågt, följer gärna terränggränser som skogsbryn, sjöstränder, kärrsträckningar, vasskanter, svänger omkring en skogsudde, vill visa sig så litet som möjligt och ta sitt byte med överrumpning. Vingarna är korta, ej spetsiga, stjärten lång, ej utbredd, och i spetsen svagt rundad, flykten snabb och vingslagen hastiga. Han glidflyger ett stycke och klipper så iväg igen. Då han spanar från utsiktsplats sitter han ej högt och aldrig i toppen av ett träd utan ungefär halva dess höjd, under egentliga kronan eller i dess nedre del. Vet han, att tillämnat byte gömt sig och trycker, kan han länge och tålmodigt i närheten sitta och vänta på, att det ska röra på sig igen. – Jag gick en gång ned till en

långsmal vik för att tvätta av händerna. Jag bröt mig igenom buskarna i strandkanten och skulle just ta ett steg ut till själva vattenbrynet, då jag uppfattade, att i riset just där jag ämnade sätta ned foten låg en gräsand. Den lyfte i samma ögonblick liksom fem eller sex änder strax intill. Alla flögo ut över vattnet mot vikens öppning. Jag häpnade över detta för änder ovanliga hårdtryckande men fick omedelbart förklaringen. Ut från en tallgren på vikens andra sida for en duvhök. Han inriktade sig på den sist lyfta anden, som kommit några meter efter de övriga, men just som höken skulle slå, störtade anden från ett par meters höjd direkt i vattnet, som stänkte högt och gav höken en över-sköljning. Höken avstod från att förfölja de andra änderna, som nu fått ytterligare försprång, och flög bort i annan riktning. Ingen krusning på vattnet förrådde, var den förföljda anden sedan dök upp.

Duvorna bilda en helt självständig ordning.

De två arter vi ha i länet: ringduvan och skogsduvan (blåduvan) föra i stort sett samma levnadssätt fast den förra bygger risbon och den senare är hålbbyggare. Ringduvan är ju ett känt och med rätta uppskattat vilt, som visserligen just här senaste åren tillfälligt visat nedgång men i landet i övrigt haft tendens att öka. Skogsduvan minskar däremot över hela landet och är ju också sedan några år fridlyst. Då det gäller att skilja på de båda är att märka, att skogsduvan är

mindre, har kortade stjärt och mera rund och samlad kroppsform. Inom hagelhåll syns färgerna. Skogsduvan ter sig jämnt blågrå utan vita tecken, medan ringduvans ljusare undersida och vita tecken på hals och vinge framträda. Den vita halsfläcken saknas dock hos ungfåg-larna.

Våra hönsfåglar: raphöna, fasan, orre och tjäder äro för alla jägare så väl kända att ingen presentation behövs. Det är inte tu tal om annat än att orre och tjäder ökat senaste året. Om detta är början till en varaktig vändning till det bättre eller blott en följd av det för allt

Tjäder, alltid omstridd huruvida den ökar eller minskar. Foto: Ingemar Larsson

viltet gynnsamma första halvåret av 1959 få väl de närmaste åren visa. Inte så allmänt känd är järpen, som vi ha i de norra delarna av länet. Det är en trevlig fågel stor som en raphöna och spräcklig i brunt och grått med en röd kalfläck över ögat och liten nacktofs. Den förekommer visserligen sparsamt men har senaste åren ökat. Den är förbjuden hela året.

Fortsättning följer nästa nummer

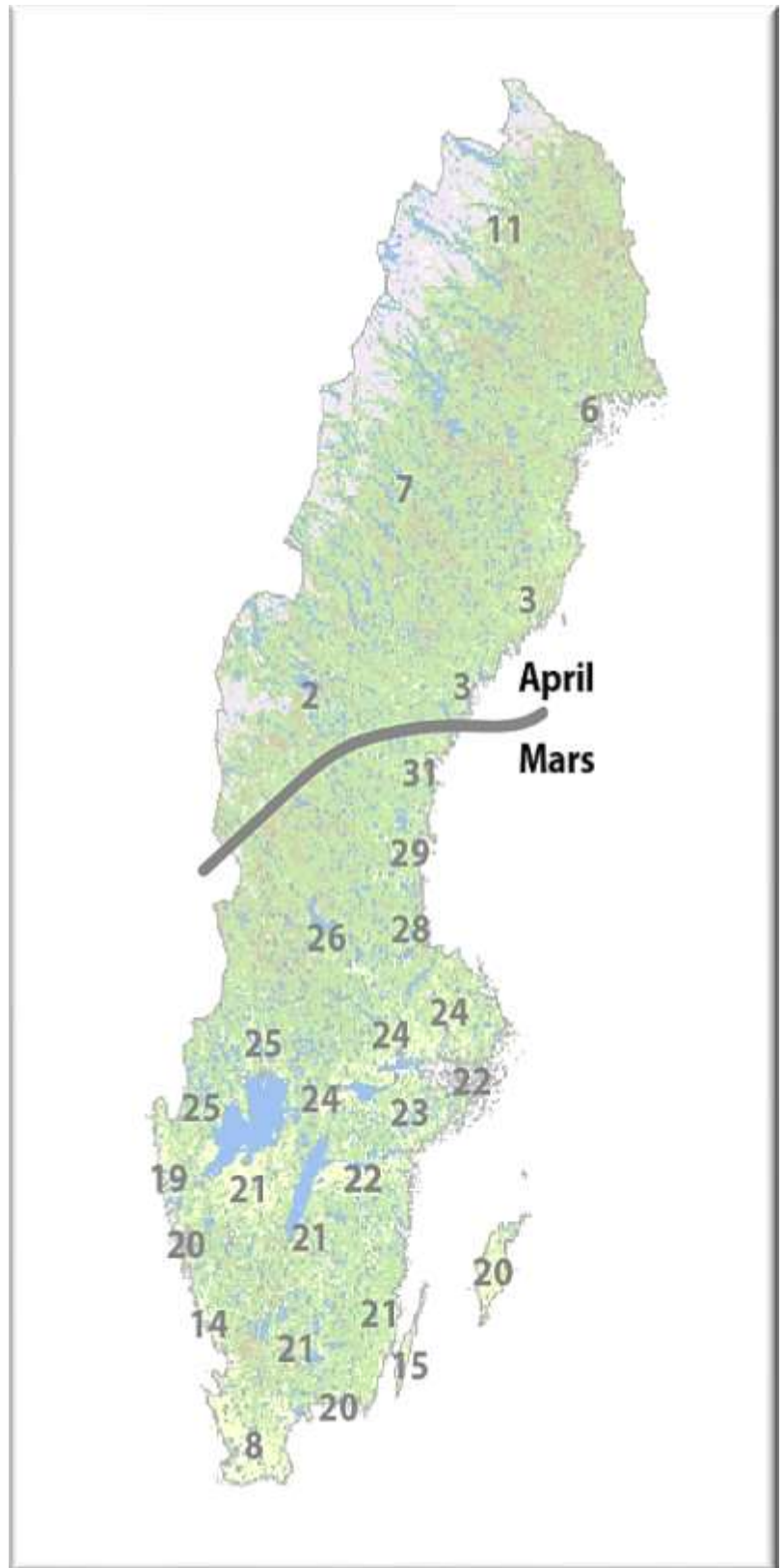

Sädesärlans ankomst till södra delarna av Sverige

En metod har tagits fram för att beräkna det datum då man kan förvänta sig att se den första individen av en viss fågelart, förutsatt att väderleken är ”normal”. Här presenteras siffror för sädesärla, en efterlängtd vårfågel, vars ankomst många rapporterar till Artportalen.

Flyttfåglar som återvänder från vinterkvarteren brukar ofta delas in i kategorierna väderflyttare och datumflyttare. Arter som i huvudsak övervintrar i södra delen av Europa kallas väderflyttare, och de brukar anlända till Sverige så snart vädret är lämpligt. Datumflyttare är tropikflyttare, som anländer till häckplatserna omkring samma datum år från år. Men riktigt så enkelt är det inte; även datumflyttare är beroende av väderleken. Är förutsättningarna goda kan de komma tidigare, men om vädret är sämre kommer datumflyttarna vid en senare tidpunkt. Är det motvind och sämre väder brukar de första datumflyttarna siktas vid första bästa kuststräcka, men är vädret bättre flyger de direkt en bit inåt landet, där det är varmare och insektslivet kommit längre. Det varmare klimatet har dock gjort att våra tropikflyttare generellt kommer ungefär en vecka tidigare än de gjorde på 1980-talet.

Det brukar vara svårt att ange ett medeldatum för en fågelarts ankomst genom att bara använda det första fyndet för varje år. En individ

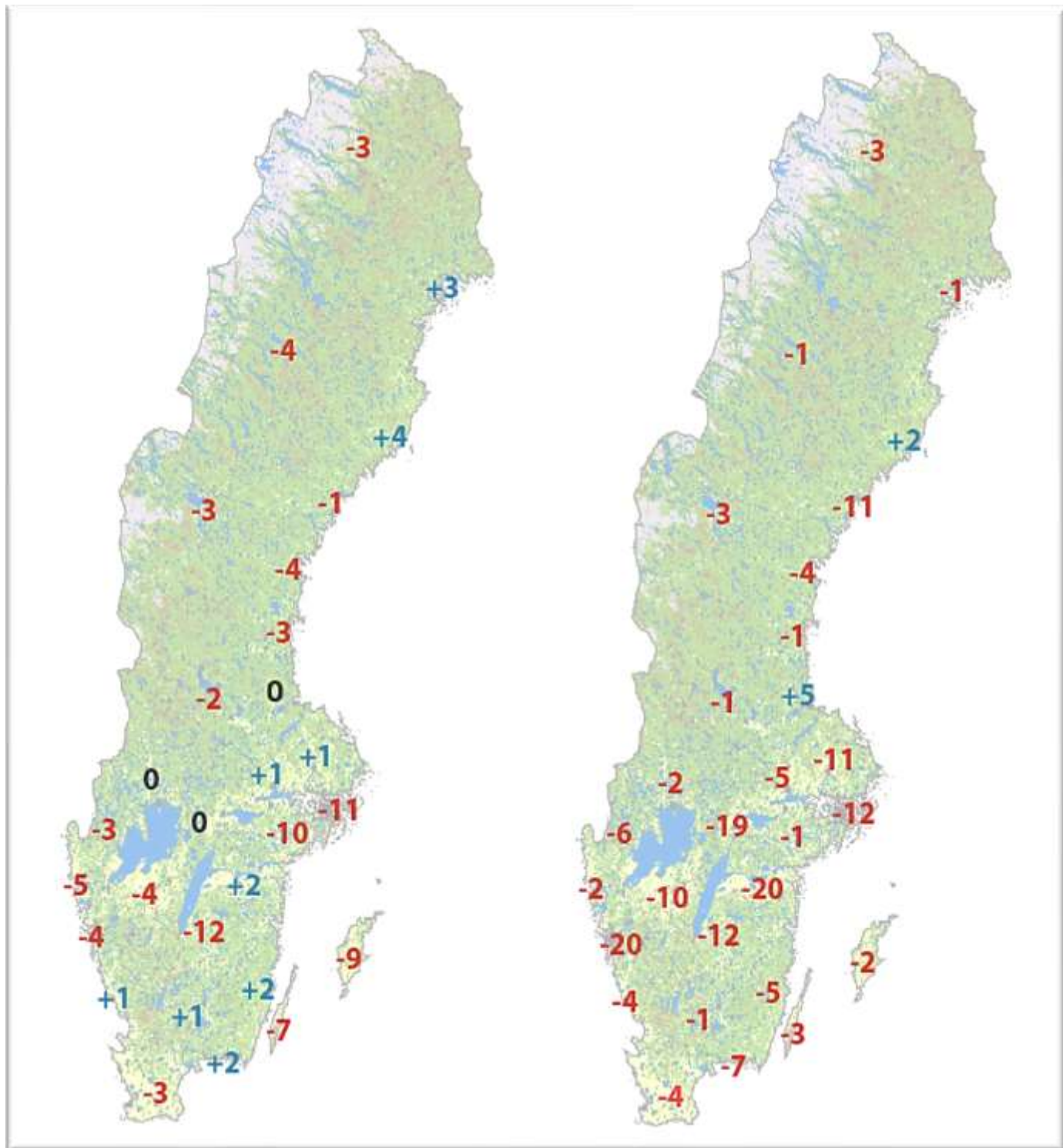

Karta 1. Medeldatum för första sädesärlan per rapportområde åren 2008–2017.

som lyckas komma fram en vecka före alla andra är inte representativ. Medeldatumet blir också beroende av vecko-

dag; lördagar och söndagar riskerar att bli överrepresenterade. Det kan också

vara svårt att skilja övervintrande individer från de som verkligen har genomfört flyttningen

Karta 2. Sädesärlans ankomst 2016 till vänster och 2017 till höger. Rött anger att arten är antal dagar tidig och blått att arten kom senare än förväntat medeldatum.

	Medeldatum (2008-2016)	Första obs 2017	Skillnad (dagar)	Första obs 2016	Skillnad (dagar)
Skåne	8 mars	4 mars	-4	5 mars	-3
Blekinge	20 mars	13 mars	-7	22 mars	+2
Kronoberg	21 mars	19 mars	-2	22 mars	+1
Östra Småland	21 mars	16 mars	-5	23 mars	+2
Jönköping	21 mars	9 mars	-12	21 mars	-0
Öland	15 mars	12 mars	-3	8 mars	-7

Tabell 1. I tabellen visas detta medeldatum för SOF Birdlife:s sydligaste rapportområden samt förstadata för flyttande sädesärlor åren 2016 och 2017. Under våren 2017 anlände sädesärlan tidigt eller mycket tidigt jämfört med det "normala" – i snitt sex dagar tidigare. Under 2016 kom de också tidigare, men då bara i snitt två dagar tidigare än normalt

Text: Johan Nilsson
 Foto: Niclas Ahlberg
 Källa: Artportalen

Vilken fågel?

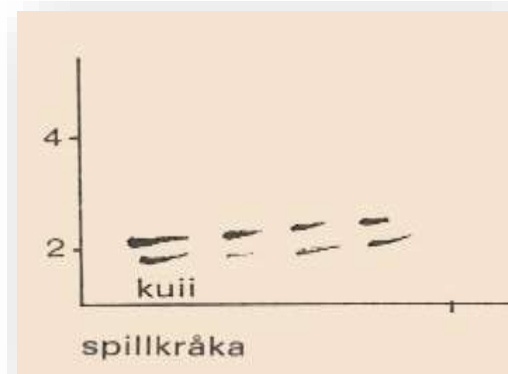
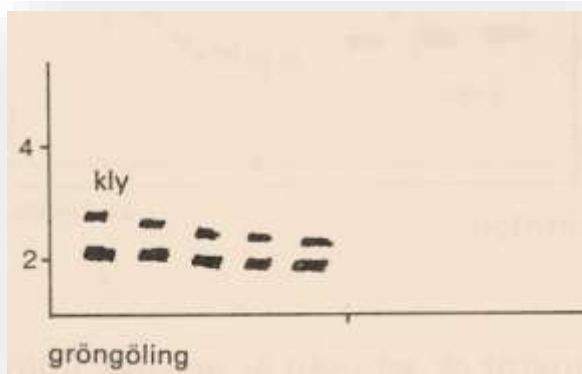
Fågelljuden är en värld av visslingar, skrik, knarr, slag, trummande, väsningar och pip. Att skilja på allt är svårt men har man väl lärt sig sång och läten hos några vanliga arter börjar det bli struktur och ordning också i den täta väv av fågelljud som naturen bjuder på under några korta försommarveckor. Är t ex bofink, lövsångare, talgoxe, blåmes och koltrast bortsållade glesnar det i väven, och man kan börja urskilja de mera sällsynta.

Den klassiska inledningen till grunderna i ämnet fågelljud är att lära sig skilja mellan bofinkens och lövsångarens sång. De finns i nästan alla biotoper och upprepar ihärdigt var sin fras. I båda fallen är frasen ett i tonhöjd fallande kvitter. Bofinken avslutar i regel sin fras med ett energiskt efterslag medan lövsångarens dör bort. Bofinken är den nordiska sommarens härold, lövsångaren dess vemodige besjungare.

Efter en tid räcker ett litet stycke av en fras för att man ska kunna skilja mellan de två på samma sätt som man skiljer mellan människoröster. En tids umgänge med kanske tjugo häckande fågelarter på en och samma plats ger samma effekt.

Alfabetet är ett trubbigt instrument när det återger fågelläten men det är ibland effektivt, t ex i händerna på en virtuos som Erik Rosenberg i hans bok "Fåglar i Sverige"

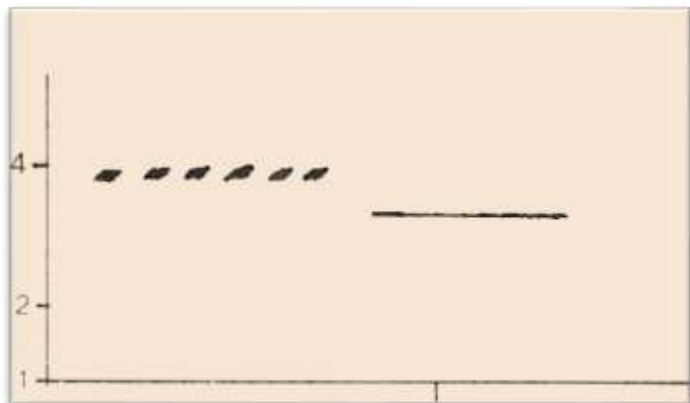
Ett annat sätt att återge fågelläte är att man skriver ut ett inspelat läte i form av ett spektrogram. Det som vi uppfattar som ljud är små snabba förändringar i lufttrycket. De fortplantas som vågor genom luften, registreras av örat och uppfattas av hjärnan. Ett spektrogram är en bild av ljud som visar hur det är uppbyggt av toner (sinussvängningar) och hur sammansättningen ändras med tiden. Den vågräta axeln anger tid och den lodräta axeln tonhöjd (frekvens).

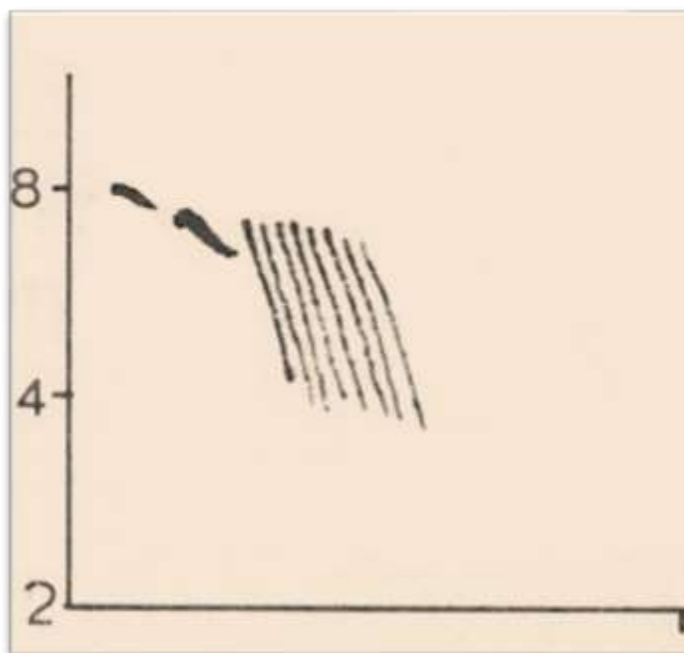
Här ett exempel på två fåglar som rör sig inom samma frekvens men på olika sätt. Gröngölingens revirläte är ett kraftigt, tonande och skrattliknande *kly-kly*... i långsamt fallande jämn serie. Spillkråkans rop är ett tonande *kuii* i serier som kan stiga och accelerera till något som liknar en drill.

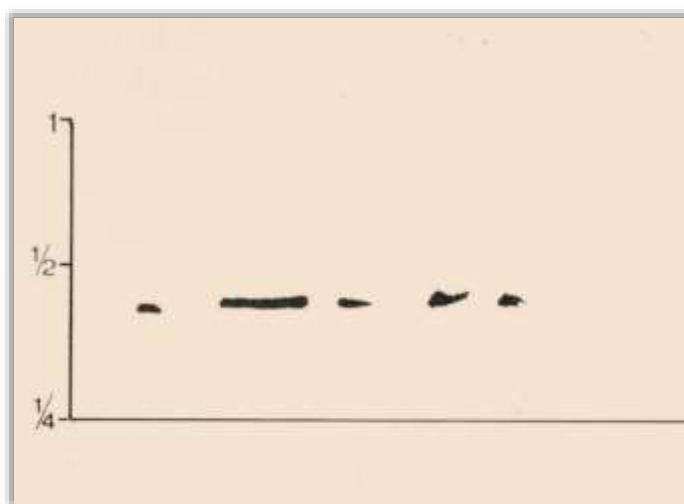
Som lite förströelse under mörka vinterkvällar kommer här några olika spektrogram på tre vanliga fåglar i våra hemtrakter. Kan du lista ut vilka fåglarna är? Maila ditt förslag till lösning på uppvidingefagel@gmail.com. Pris till högsta poäng!

Fågel nr 1 = 1 poäng

Fågel nr 2 = 2 poäng

Fågel nr 3 = 3 poäng

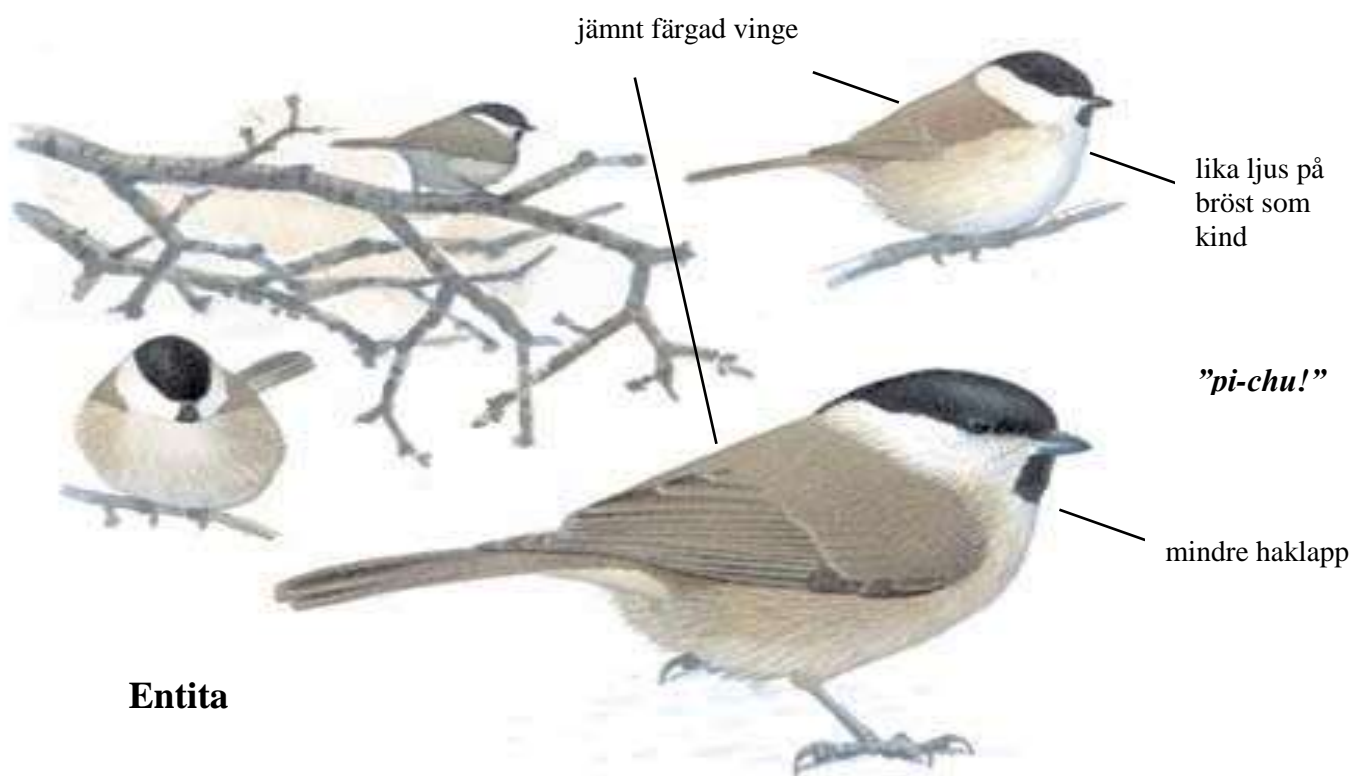
Fågelbordets största frågetecken – entita, talltita eller svarthätta?

Den i särklass vanligaste frågan bland fågelbordsägare i Sverige gäller titorna. Är det entita eller talltita jag ser? Faktum är att inte ens ornitologer med mångårig erfarenhet har så lätt för att

skilja de båda arterna åt. I stora delar av Sverige kan även svarthättan vara en förväxlingsrisk.

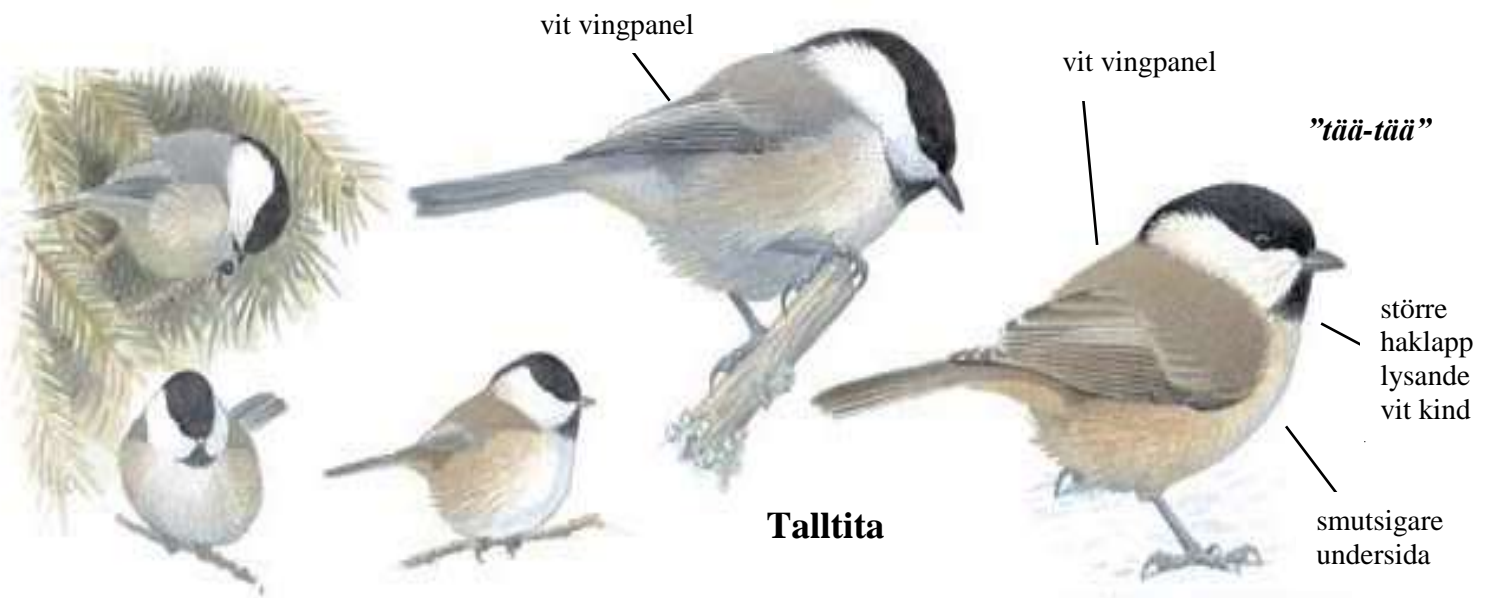
Ett ypperligt tillfälle är att, med hjälp av nedanstående text och bilder, sitta och bevaka fågelbordet. Där har man på nära håll möjligheten att själv jämföra de olika dräktkaraktärerna.

Teckningarna av Dan Zetterström är hämtade ur boken "Fågelguiden" och återgivna med tillstånd från konstnären och Bonniers förlag.

Entitan är ungefär lika ljus på bröstet som på kinden, inte tydligt vitare på kinden som talltitan. Sedd framifrån går bröst och kind ofta ihop som *ett* fält, där den lilla, svarta haklappen blir som ett litet pipskäg, snarare än en haklapp

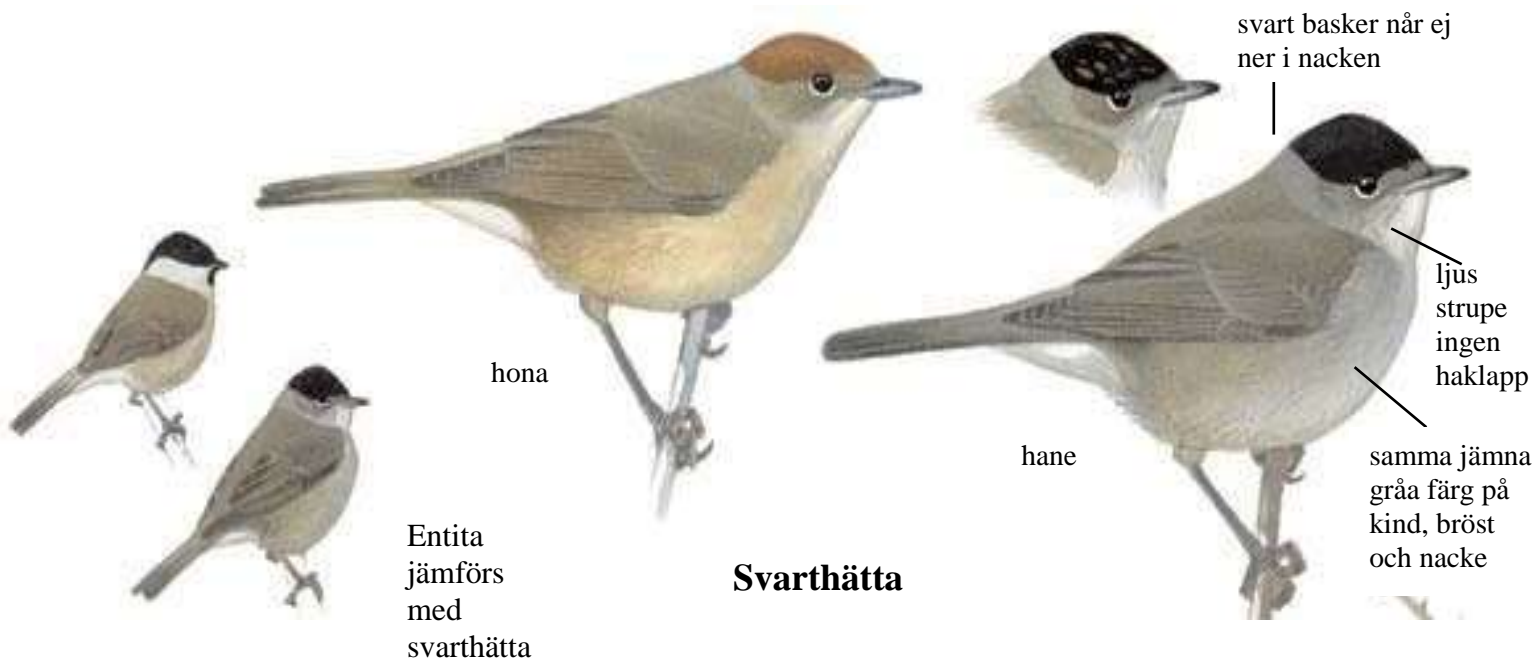
som hos talltitan. Entitans vinge är enfärgat brun, utan någon tydlig "persienn" av vita fjäderkanter som hos talltitan. Entitan låter ett litet explosivt "pi-chu" med betoning på den första stavelsen. Den saknas i norra Sverige (norr om Dalarna).

Talltita

Talltitans bästa kännemärke är den lysande vita kinden, som ofta är tydligt vitare än bröst och undersida. En karaktär som syns redan på håll och inte minst särskilt i mulet väder och dåligt ljus. Ser du en tita en sen, grå vintreftermiddag med kindfläcken lysande i dunklet nästan som en liten fyrbåk, då är det talltitan. Karaktären är ännu tydli-

gare i norra Sverige där talltitan är mutsigare” färgad på undersidan och har större haklapp. Vita ”persienner” på vingen är den andra visuella karaktär som också syns väldigt bra i fält. Det är vingarnas armpennor som har vita kanter och på en ihopfälld vinge bildar en persiennliknande vingpanel. Talltitan låter strävt, lite nasalt ”tää-tää”.

Svarthätta

Svarthättan är mer jämnt färgad än titorna och hanen är lika grå under som ovan och på kinden. Hjässans svarta basker slutar högre upp i nacken än på

titorna. Svarthättan attraheras mest av frukt och bär och rör sig mer horisontalt. Den hänger aldrig upp och ner som titorna.

Exkursionsrapporter

Kvällsbesök vid Kullamossen och Drevsjön

Tisdagskvällen den 24 april 2018 kommer inte att gå till historien som en av de bättre vårkvällarna. Tvärtom, med 7 m/sek och lätt regn, fick de 9 deltagarna uppbringa all optimism för att med glada miner ta sig runt den i vanliga fall behagliga rundan. Den nyrestaureerade Kullamossen erbjuder en vidsträckt öppen mosse med stark vildmarkskaraktär. En kortare och en längre spångad led smyger sig fram över sankar tuvor och mellan gamla tallar. När man går längs Drevsjöns västra sida finns två rastplatser att nyttja för vila eller fikapaus.

Kan man över huvud taget se några fåglar i detta väder? Det finns en art som man vid denna tiden kan förlita sig på, nämligen dubbeltrasten. Även denna kväll, trots miserabelt väder, satt en få-

gel och sjöng ut sina korta, lite vemdiga flöjttoner som värmdes under promenaden. Varnande rödhake och gärdsmyg visade att vi inte var ensamma i skogen. Vid ett tillfälle, när vinden mojnade lite, kunde vi även höra ”knispandet” från en morkulla.

När vi spanade av Drevsjöns vattenyta kunde vi, i samband med den obligatoriska fikapausen, hitta ytterligare några arter. Ett tranpar och ett sångsvanspar höll på med häckningsbestyr. Storskrake, gråhäger, fiskmåsar och gråtrut var några övriga arter som iaktogs. En lite annorlunda observation var 32 st kråkor som i samlad flock lyfte från sjökanten. Trots ivrigt sökande på platsen fick vi aldrig någon förklaring till vad fåglarna hade gjort där.

Fågelskådningens dygn 2018

Vädret kunde knappast vara bättre än under dygnet lördagen den 5:e maj kl 15 till söndagen därpå kl 15. Det verkade som den rekordvarma och heta sommaren redan börjat. Sångsvanparet låg vid sin lilla ö med bobalen på toppen och storspoven seglade drillande in och landade på en gräsig udde på bortsidan av Södresjö. Ladusvalor snappade insekter över vattenytan, medan tofsviporna bevakade sina revir mot inkräktare, t. ex en rödräv som nosande sökte runt i vårgrönskan.

Luften genljöd av sång från svartvit flyggnappare, stare, lövsångare och gulsparv. När solen dalade i väster tog gök, taltrast och koltrast vid. I skymningen dök enkelbeckasinen ”gnäggande” över oss och göken ropade fortfarande.

Rolf prenumererar som vanligt på nattpasset. Kattugglans hoande lät inte vänta på sig, en vattenrall hördes blandat med kväkandet från åkergrödor. Innan det riktigt ljusnat hördes plötsligt ett kort, skarpt visslande ”tjuitt” från luften. En svartsnäppa flög en runda

över sjön innan den fortsatte sin resa mot norr.

Gryningen är alltid lika underbar vid den här årstiden. Tidigt hördes rödhake och röstjärt.

En sjöorre hade landat under natten och hade sällskap av storskrake, knipor och krickor. En orre spelade på avstånd och i strandkanten letade skogssnäppan efter föda och grönbenan drillade.

Drygt fyrtio olika fåglar observerades. Nämnas kan att vi antecknade mindre hackspett och en sträckande fiskgjuse. Som vanligt kom en hel del intresserade besökare till oss i tornet. Kanske vi med våra fågeldygn kan få fler medlemmar i vår klubb. I vilket fall som helst kommer vi att tillbringa ett nytt dygn i tornet i maj 2019!

Naturnatt i Höneström

Efter några års uppehåll var det åter dags för en naturnatt i Uppvindinge, närmare bestämt vid Höneström. Kvällen den 14 juni bjöd på, precis som hela sommaren, varmt och skönt väder. Till deltagarnas glädje visade det sig att knotten nästan helt lyste med sin frånvaro.

Vi började kvällen med att gå upp till slänten och leta efter mosippa. Lokalen är den bästa i länet men vid denna tidpunkt har blomman redan blommat över. Utöver överblommade exemplar hittade vi någon planta där man kunde ana en blomma. Här utför Länsstyrelsen både bränning och bortplockning av ljung för att förhindra att lokalen växer igen.

I väntan på mer nattliga aktiviteter kunde vi beskåda både svartvit och grå flugsnappare som matade ungar.

Till tal- och koltrasttoner kunde vi på ängen njuta av bl a vitgräsfjäril, hag-

Hagtornsfjäril iakttogs vid Höneström. Foto: Rolf Lilja

tornsfjäril, sotmätare och ett par strimlular på nära håll. Strimlular, denna vackra insekt, tycker jag nog kunde ha förärats ett mer poetiskt namn.

Det visade sig att både nattflygande insekter och fladdermöss tycktes ha tagit semester denna kväll men den art som de flesta besökarna såg fram emot att få höra fanns dessbättre på plats. På flera ställen kunde nattskärrans spinnande läte avnjutas. Med detta säregna nattliga ljud som avslutning, vände vi belåtna hemåt.

Vandring i länets största naturreservat, Stocksmyr – Brännan

I vackert höstväder samlades vi för en guidning i reservatet Stocksmyr-Brännan. På väg dit stannade raden av bilar plötsligt och vi som var lite längre bak undrade vad som stod på. Strax lyfte en tjädertupp med hönor i följe och drog in mot tryggare marker i skogen.

Längs skogsvägen möttes vi av en bränd skog på ena sidan och en grön, mossbelupen på den andra. Det är en märklig känsla att se en brunnen skog. Den är långt ifrån död, det är inte syftet med en bränning, men plötsligt ser man hur oerhört blockrik terrängen är. Vilken möda människor hade förr som bodde här! Just dessa marker användes som skogsbete då den inte var möjligt att odla.

Under våren 2017 utfördes bränningen under kontrollerade former. Vår kunnige guide Love berättade att det huggs brandgator, vattnas, läggs ut brandslangar runt området med kopplingar var 25 m och drönare eller helikopter kontrollerar från ovan att elden långsamt förtär det som skall förtäras. Efterforskningar har visat att detta område har fram till början av 1900-talet brunnit cirka vart 20:de år. Tanken är att försöka återskapa den miljö som många olika arter är beroende och därför skall en bränning utföras ungefär vart 20:de år i framtiden.

Redan detta första år efter bränningen har sällsynta arter som laxticka och raggbock kommit till platsen. Båda är beroende av död tallved, laxtickans sporer finns i luften men har i dagens skogsbruk ingenstans att landa och

växa. Skalbaggen raggbock, en långhorning är också den beroende av tallstammar som ligger solbelysta. Den vuxna baggen lever bara en sommar och larvutvecklingen tar fyra år. Deras utgångshål ur lågan är stort, drygt en cm och ovalt.

Love Eriksen beskriver utvecklingen efter en brand.
Foto: Barbro Loborg

Vi såg många spår efter hackspettar, blåbärsriset växte redan bra och mängder med olika arter av svampar har gynnats av det numera tunna humustäcket luftiga miljö. I trädkronorna hördes bland andra tofsmesar. I de lite fuktiga miljöerna och vid rotvältor har brandmossa, björk och mjölkört börjat växa. Många insekter som kläcks i den döda veden är nektarberoende och därför har Länsstyrelsen även sått in ängsblommor i grusvallar längs vägen.

Tankarna var många kring hur skogsbruket påverkar naturen alternativt en

kontrollerad bränning. Innan bränningen går personal genom området för att stöta bort så många djur som möjligt. Men det är självklart så att en del fåglar och andra djur tyvärr omkommer i bran-

den. På sikt får de dock en gynnsammare miljö och större artrikedom vilket ger ett bättre häckningsresultat än exempelvis efter skogsavverkning som pågår året runt.

Från styrelsen

Ännu är det vinter några månader, men snart kommer den bästa tiden för oss som är fågelintresserade - VÅREN. Vem ser, eller hör den första staren, tranan, sädesärlan, bofinken eller någon av våra andra flyttfåglar? Som en föraning om vad som kommer har vi i detta blad en artikel om sädesärlans ankomst. Medeldatum för fågelns ankomst i länet är 21 mars. Hur ser det ut i Uppvidinge?

Vi hoppas med detta väcka ett intresse hos klubbens medlemmar att rapportera när sädesärlan, eller de andra vårfåglarna anländer just till din hemtrakt. Vi skulle önska att fler använder vår hemsida för att skriva in sina observationer. Känner du dig osäker på hur du gör, kontakta någon i styrelsen (se kontaktuppgifter sista sidan). Du kan också sms:a eller ringa in dina observationer till någon av oss i styrelsen. Håll utkik!

Snart är år 2018 till ända och söndagen den 24 februari 2019 är det dags för klubbens årsmöte, det 33:e i ordningen. Närmare information om föredragshållare m m kommer i vårnumret men redan nu kan du skriva in detta datum i almanackan. Platsen för årsmötet kommer nästa år att vara Åseda Folkets Hus och tiden är som vanligt kl. 16.00.

Vi vet att många av våra medlemmar gör intressanta iakttagelser av fåglar som aldrig blir registrerade och därför inte kommer till vår kännedom. Artportalen används idag av de flesta myndigheter när man vill kontrollera om ett område hyser skyddsvärda arter. Svårigheter med att rapportera på Artportalen uppges oftast vara ett stort problem. Är du intresserad av att lära dig grunderna om hur man går tillväga? Finns intresse har vi tänkt att göra en enkel kurs några timmar under en kväll där du får lära dig grunderna.

Det börjar nu bli dags att förnya sitt medlemskap för nästa år. Avgiften är oförändrad dvs. 60:- för dig som är över 20 år. För person under 20 år och familjemedlemmar är avgiften 10:-. Vårt bankgironr är 5649-6755. OBS! Om du byter mailadress eller upplever att du inte får några mail från oss, kontakta oss på uppvidingefagel@gmail.com. Under det gångna året har vi haft en medlemsökning som vi inte upplevt tidigare. Vi i styrelsen ser positivt på detta och hoppas kunna leva upp till era förväntningar. Exkursionsprogrammet för nästa år kommer att presenteras i vårnumret 2019 och förhoppningen är att vi får träffa många av er under dessa aktiviteter.

Uppvidinge Fågelklubb

Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

STYRELSE:

Ordförande: Göran Carlsson

Ringvägen 14, 364 43 ALSTERMO

E-post: goran.elisabeth@telia.com

Tfn 0481-615 33

Mob 070-2321235

Vice ordförande: Love Eriksen

Bihult 1, 364 91 LENHOVDA

E-post: love.eriksen@hek.lu.se

Mob 073-1825031

Sekreterare: Rolf Lilja

Sjösåsvägen 16, 363 41 BRAÅS

E-post: rolf.lilja.braas@telia.com

Tfn 0474-307 16

Mob 0733-107595

Vice sekreterare: Marianne Arfvidsson

Lejens väg 24, 363 42 BRAÅS

E-post: marianne@kronobergare.se

Tfn 0474-304 63

Mob 070-2705503

Kassör: Jonny Svensson

Nålgatan 3, 364 31 ÅSEDA

E-post: jonny.svensson@netatonce.net

Tfn 0474-715 25

Mob 076-1063668

Ledamot: Torbjörn Gustafsson

Holmahult Gården, 364 91 LENHOVDA

E-post: tg@globalnet.net

Tfn 0474-240 45

Mob 010-4716157

Ledamot: Staffan Jonasson

Voltgatan 2D, 380 42 MÅLERÅS

E-post: staffanirene@telia.com

Tfn 0481-312 36

Mob 070-6031236

REVISOR

Lars Wähämäki, Åsedavägen 11, 360 76 ÄLGHULT

MEDLEMSAVGIFT 2019

Över 20 år 60:- Under 20 år 10:-

Familjemedlemmar 10:-

Vårt bankgironr är 5649-6755

Nytryck av vårt klubbmärke

Sedan en tid tillbaka finns det nya klubbmärken för dig som är intresserad. Ett är i tyg och ett är en klisterdekal för exempelvis bilen. Du kan köpa det vid någon av våra aktiviteter eller genom vår kassör Jonny Svensson, tel. 076 106 36 68.

Priset är 20 kr för tygmärket och 10 kr för klistermärket.

För den som vill ha det hemsänt tillkommer porto.

Välkommen med din beställning!

